

Tea Stilton

Orgull i prejudici

de Jane Austen

Estrella Polar

Tea Stilton

Orgull i prejudici

Estrella Polar

El nom de Geronimo Stilton i Tea Stilton i tots els personatges i detalls relacionats amb ells són *copyright*, marca registrada i llicència exclusiva d'Atlantya S.p.A. Tots els drets reservats. Es protegeixen els drets morals de l'autor.

Text original de Jane Austen lliurement adaptat per Tea Stilton
Coordinació de textos de Chiara Richelmi / Atlantya, SpA
Col·laboració editorial de Carolina Capria i Mariella Martucci
Coordinació editorial i editing de Daniela Finistauri
Coberta: Carla Debernardi (disseny) i Erika de Giglio (color)
Disseny gràfic de la coberta: Federica Fontana
Il·lustracions de la història: Barbara Pellizzari i Carolina Livio (disseny)
i Christian Aliprandi (color)
Il·lustracions de l'annex: Carolina Livio (disseny) i Christian Aliprandi (color)
Coordinació artística: Andrea Alba Benelle
Projecte gràfic i compaginació: Federica Fontana
Idea original d'Elizabetta Dami

Títol original: *Orgoglio e pregiudizio*
© de la traducció: 2020, M. Dolors Ventós

© 2019 - Mondadori Libri S.p.A. de PIEMME
www.geronimostilton.com
© 2020, Editorial Planeta, S. A.
© 2020, de l'edició en llengua catalana: Edicions 62, S. A.
Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat
www.geronimostilton.cat
International Rights © Atlantya S.p.A., Via Leopardi 8, 20123 Milà - Itàlia
foreignrights@atlantya.it / www.atlantya.com

Primera edició: març del 2020
ISBN: 978-84-18134-02-9
Dipòsit legal: B. 2.569-2020
Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de **paper ecològic** i procedeix de boscos gestionats de manera **sostenible**.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Stilton és el nom d'un famós formatge anglès. És una marca registrada de l'Associació de Fabricants de Formatge Stilton. Per a més informació www.stiltoncheese.com

Un veí nou

El cel era blau i límpid, i uns tebis rajos de sol acarona-
ven l'extensa *campanya* anglesa. Tornant d'una
llarga passejada, l'Elizabeth Bennet es
va estrènyer al pit un pomet de flors
silvestres que acabava de collir i va
pensar com li agradaven les *olors* i els
colors del poblet de Longbourn en
aquella estació.

Després va observar la casa on havia nascut
i crescut, i on feia gairebé vint-i-un anys que vivia amb
els pares i les seves quatre *germanes*. Mentre recor-
ria el caminet d'entrada, la noia es va imaginar amb un

Orgull i prejudici

somriure el que trobaria a l'altre costat de la porta: el seu pare estaria encauat a la *biblioteca* per fugir de la xerrameca de la seva esposa i de la Kitty i la Lydia, les filles més petites i mogudes; la tercera filla dels Bennet, la Mary, estaria capficada en els seus estudis, als quals es dedicava amb voluntat i constància, indiferent a la xerrera de les germanes petites. Per acabar, l'Elizabeth es va imaginar la seva *germana* gran, la Jane, asseguda al costat de la finestra amb la mirada fixa ara en les pàgines del llibre que tenia a la falda, ara en el panorama familiar del

JARDÍ.

Però així que va entrar per la porta, l'Elizabeth es va adonar que la *imatge* que havia creat amb la seva fantasia no es corresponia

gens amb la realitat: a casa seva regnava una inesperada i *alegre* confusió.

—Ai, Lizzy, corre, corre, segueix-me! Jane! Mary! Kitty! Lydia! Veniu vosaltres també! —va exclamar la senyora Bennet, que es dirigia tota apressada a la biblioteca. Així que hi va entrar, va anunciar al seu marit—: Estimat, m'acaben de donar una notícia *meravellosa*. Han llogat la finca de Netherfield, i vols saber a qui?

Orgull i prejudici

El senyor Bennet va respirar, resignat:

—*Estimada*, tant se val què et respongui, estic convençut que m'ho diràs igualment.

La senyora Bennet no va fer cas del comentari del seu marit i va prosseguir, fora de si de l'alegria:

—Aviat es traslladarà a Netherfield un jove del Nord: es diu *Bingley*, és molt ric i és solter... Ai, quina gran sort per a les nostres filles!

El senyor Bennet, que havia entès perfectament les intencions de la seva esposa, va decidir fer-la empipar una mica:

—Les nostres filles? Què hi tenen a veure les nostres filles amb el tal senyor Bingley?

—Estimat, com pot ser que no ho entenguis? És evident! Espero que es **CASI** amb una d'elles!

L'Elizabeth va fer una rialleta: semblava que la seva mare no tingués cap altre objectiu a la vida que veure casades les seves filles amb un marit de l'alta societat!

—Escolta, mama, potser valdria més esperar a conèixer aquest *love* per assegurar-nos que es vol casar —li va comentar la noia.

—Quina ximperia, és clar que es vol casar! —va replicar la senyora *Bennet*—. I és per això que el vostre pare li haurà de fer una visita tan bon punt s'hagi instal·lat, així ens el podrà presentar!

El senyor Bennet, que es divertia molt *fent la guitza* a la seva esposa amb aquest tema, va afegir:

—Em sap greu decebre't, estimada, però no tinc cap intenció d'anar a visitar el tal senyor Bingley!

La senyora Bennet es va ventar amb la mà, acalorada per la *discussió*:

—Ho sabia! Sempre m'ho fas, això! Et diverteix posar-me pals a les rodes! Ai, els meus pobres nervis!

Mentre prosseguia la picabaralla entre els seus pares, l'Elizabeth i la Jane es van fer una mirada còmplice.

Tant se valia què desitgés la seva mare per al seu futur, elles només es casarien per un motiu: *l'amor!*

Van passar uns quants dies i el disgust de la senyora Bennet anava en augment. En realitat, el senyor Bennet ja havia decidit presentar-se a donar la benvinguda al nou veí en qualitat de *cap de família*, però s'havia estimat més no dir-ho a l'esposa ni a les filles.

Orgull i prejudici

I un vespre, quan la família s'havia reunit a la sala d'estar, la senyora Bennet va exclamar:

—Ai, Kitty, para de *tossir* constantment! Ja en tinc prou amb el teu pare per posar-me nerviosa!

—No ho faig expressament! —va protestar la Kitty, picada.

—La teva mare té raó, *Kitty*, tu sempre tusses a posta

—va bromejar el senyor Bennet abandonant la lectura del diari. Després es va dirigir a l'Elizabeth, que en aquell moment estava ocupada retocant un capellet, i va dir—: És molt *bufó*, Lizzy, potser li agradarà al senyor Bingley...

La Lydia, des del sofà on mandrejava amb les seves germanes, va remugar:

—Com ho podrem saber... *si no el coneixerem?!*

En sentir aquelles paraules, la senyora Bennet es va enfurismar:

—Ja n'hi ha prou d'esmentar el senyor Bingley! N'estic tipa!

—Ja n'hi ha prou d'esmentar el senyor Bingley! N'estic tipa!

—Em sap greu —va observar el senyor Bennet, divertit—. Si ho hagués sabut, aquest matí no l'hauria anat a visitar!

OH, QUINA GRAN NOTICIA!

VISCA!

Orgull i prejudici

—Oh, senyor Bennet! Quina gran notícia! —va exclamar sorpresa la senyora Bennet, que de seguida va començar a *fantasiejar* amb el següent ball, on les seves filles adorades coneixerien aquell solter tan ric.

—M'imagino que haureu de parlar de moltes coses, per tant us deixo soles —els va anunciar el senyor Bennet, que va plegar el diari i es va alçar de la butaca. Però abans de marxar va afegir amb una rialleta—: I ara, Kitty, aprofita que la teva mare està de *bon humor* per tossir tant com vulguis!